

Enhörningen

Enhörningens webbnovell 1,
publicerad på <http://www.enhorningen.net> 30.12.2002.

Ragnarök - Petri Salin -

När världen börjar brinna tar branden aldrig slut. Elden slukar jorden, skalar bort lager efter lager av det gamla och det sjuka men därunder finns intet nytt; elden slukar solen och himmelen och alla stjärnor. Efter lågorna kommer röken och askan som snöar ned på det som har brunnit bort och inte längre finns och färgar det grått och livlöst.

Mitt namn är Gudrun.

Det är natt och kallt. Vi tänder våra facklor och Sigurds graveld som än inte har slutat brinna ekar i våra eldar och i skuggorna som faller på våra ansikten. Jag berör elden med min hand och smeker den lätt. Den bränner men elden är det enda vi har kvar. Allt annat har elden ätit upp. All mat har elden ätit upp och vi vandrar i det förkolnade landskapet, vadar i askan, hungrigare än elden. Djuren är döda men ibland kan man hitta deras kadaver i askan, frusna och förruttnade och färdiga att ätas. Allt vatten är is. Floden är is. Blodet i våra ådror är is.

Vi vandrar längs med floden. Floden är vår väg ut. Det var till floden djuren sökte sig när branden började och det var där man hittade kadavren. Nu hittar vi endast skelett och små stenar. Jag plockar upp en sten och den passar precis i min näve och den är kall som is. Jag vill kasta bort den men kan inte göra det. När vi hör röster släcker vi facklorna och gömmer oss under skeletten. Männen är beväpnade och utom sig. De rör sig i stora grupper och den som möter dem är död. När det inget finns att äta åter man det som finns.

De går bort utan att hitta oss men vi ligger kvar och väntar. Vi stiger upp när vi orkar göra det. Det är lockande att inte stiga upp, att aldrig stiga upp,

att ligga i askan och somna in, släppa in mörkret och låta gnistan slockna. Vi tänder våra facklor och fortsätter framåt.

Det är omöjligt att säga hur länge sedan branden började. Det går inte att räkna dagar för att det inte längre finns dagar, endast natten. Gudarna är inte döda. De har övergivit oss. Vi har övergivit dem. Natten har gjort oss blinda, både oss och gudarna.

Gudarna övergav oss när Sigurd dog. Sigurd dog för att gudarna övergav oss. Jag vet inte vilket som är sant. Det har ingen betydelse, inte nu.

Bakom oss brinner bålen lika häftigt som alltid. Vi ser hur elden söker sig uppåt mot det som en gång var himmelen och breder sig ut längs med det som en gång kan ha varit marken. Elden har redan bränt allt. Nu bränner den allt en gång till. Bakom oss brinner världen, men framför oss? Framför oss är allt bättre. Detta har vi hört och detta måste vi tro på. Därför följer vi floden, söker oss bort från eldens raseri, söker oss bort från det döda, söker oss bort. Det är hopplöst för att elden är överallt. Elden är röd som blod och röken luktar bränt kött.

Det var i floden som vi tvådde vårt hår och pratade om våra män. Jag pratade om Sigurd och såg på Brynhild och jag kunde läsa det i hennes ansikte. Hon sa ingenting men hon kunde inte dölja det. Det går aldrig att dölja det. De är döda. Alla är de döda. Alla utom jag.

Plötsligt kommer anfallet.

Männerna har hört oss och kommit tillbaka. De har dragit sina svärd och huggar i som bärsärkar men de vill inte döda oss, inte genast. Först vill de stilla sin andra hunger.

Endast jag kommer undan.

Jag flyr in i mörkret och röken och även om de försöker följa efter hittar de mig aldrig. Jag springer och jag springer och jag springer tills jag faller ned och inte kan stiga upp och inte kan springa vidare. Jag faller på en stenklippa. Den kalla hårda stenen är det enda som inte har brunnit upp, inte ännu. Om en sten är tillräckligt kall och oändligt hård kan den aldrig förtäras av elden. Den kan varken brinna eller smälta eller ens tina upp. Mitt hjärta slår. Jag hör någon hosta. Det är en man. Det är för mörkt att se honom men jag är inte rädd. Inte för honom. Han andas tungt och hostar igen. Har du sett mina fåglar, säger han. Jag hade två fåglar, säger han, men nu kan jag inte hitta dem.

Jag sätter mig bredvid honom. De är svarta, säger han. Mina fåglar. Han börjar gråta. De dödade mitt barn, säger han. Och jag lät det hända, säger han så tyst att jag knappt hör det. Jag tar i hans hand. Min man dog, säger jag, Sigurd hette han. Sigurd? säger han och tycks nästan känna igen namnet. Sigurd lindormens bane, säger jag. Han kom längs med floden, säger jag, nu är floden is, nu är floden hård och död. När han först kom visste jag genast att det är med honom jag vill gifta mig. Jag beredde en dryck och lät honom dricka av den och han glömde allt och han förälskade sig i mig. Allt glömde han. Henne glömde han. Han älskade mig.

Han berättade om henne. Om hur hon en gång hade varit en valkorerska och om hur hennes far som var Valfadern hade övergivit henne. Om hur hon låg på en stenplatta och hur en eldmur skyddade hennes sömn och hur ingen kunde ta sig förbi elden. Ingen. Elden bränner och elden dö-

dar, sa han, och elden skrämmer bort den vars hjärta inte är rent. Männen gick efter henne och hon låg bakom eldmuren. Sigurd var inte rädd. Han hade dräpt draken och ätit dess hjärta och kunde tala med djuren. Han gick igenom elden och han väckte henne och han bar henne förbi lågorna. Elden var för honom som ingenting. De hämtade hit henne. Hon fick gifta sig med min bror. Jag gifte mig med Sigurd.

De dödade mitt barn, upprepar mannen. Mina fåglar är borta. De är svarta som natten. Hur kan jag se dem i mörkret? Hur ser jag nu? Världsbranden vill jag inte se. Ingenting vill jag längre se.

Branden började med Sigurds död, säger jag. De gick ut för att jaga, Sigurd och mina bröder. Jag vet inte vad som hände. När de kom tillbaka bar de honom på en sköld. Han var död. Jag vet inte vad som hände. De sa att ett vildsvin hade anfallit honom och tagit hans liv. Kanske vildsvinet var en av mina bröder. Kanske en av dem dödade honom. Jag vet inte. De hade ingen orsak att döda honom. Han var min man och jag älskade honom.

När de bar tillbaka honom, säger jag, var allt slut. Han var död. Jag var död.

Vi byggde den största bålen som någonsin har skådats och brände

hans lik. Den bålen brinner än idag. Det var när Sigurd dog som gudarna övergav oss.

Gudarna, säger mannen och börjar åter hosta.

När vi brände honom, säger jag, kastade sig hon i bålen och elden brände henne och de brann tillsammans. Jag kunde inte hindra det. Elden tog dem.

En gång härskade jag över lågan, säger mannen, lågan var min betjänt och gjorde som jag sa. Hans röst är en oändligt gammal röst. Hans hand är kall. Min hand är kallare. Lagarna gäller inte längre, säger han, lagarna mellan gudarna och människan. Ingenting gäller längre. Det är dags att dö. Hur kunde vi ha hindrat det? Vad kunde vi ha gjort på ett annat sätt? Allt är borta.

Jag var en fader, säger han, nu är jag ingenting.

Jag var en hustru, säger jag, nu är jag ingenting.

Elden bakom oss värmer ryggen men stenen under oss får oss att frysa.

Kom, säger jag och försöker riva upp honom, vi måste fortsätta, vi måste vandra vidare. Vart? säger han. Jag vet inte, säger jag och sätter mig på stenen som är kallare än någonsin. Jag vet inte. Framåt. Bort härifrån. Det är lika överallt, säger han, det finns inget annat. När lagarna bröts rasade allt samman.

Det går inte att fly, säger mannen.

Vi sitter i natten och som natten tiger vi. Stenen jag plockade upp har jag ännu kvar. Jag tar den och placerar den i hans hand. Med denna sten må du slå ihjäl mig, säger jag. Han säger inget. Det var jag, säger jag. Jag är orsaken, säger jag.

De bar Sigurd till mig, säger jag. Han låg död på sin sköld, blek och blodlös. Fastän jag var död grät jag. Mina tårar föll på hans bröst och blandade sig med hans blod. Jag klädde av honom och tvädde hans sår. Jag klädde honom i nya rena kläder. Jag kammade hans hår. Han öppnade sina ögon. Hans ögon var två glödande kolbitar. Han tog i min arm och drog mig närmare. Jag hörde inte vad han sa. Jag lutade mig ännu närmare, min kind smekte hans läppar. Han viskade det i mitt öra.

Brynhild, viskade han, Brynhild.

Jag tog min dolk och skar upp hans hals.

Sigurd är död, säger mannen.

Mannen lägger stenen i min hand och sluter den. Stenen är fortfarande kall. Den kommer alltid att vara kall.

Det snöar aska.

I slutet är elden. Som i begynnelsen.

Ragnarök © Petri Salin 2002. Novellen publiceras i *Enhörningen* med författarens tillstånd.

Vill du kommentera novellen kan du skicka e-post till novellen-1@enhoringen.net.

Vill du veta mer om science fiction- och fantasytidskriften *Enhörningen* kan du ta en titt på *Enhörningens* webbsidor eller skriva till

Enhörningen
c/o Ben Roimola
Arvidsgatan 8 B 2
20100 Åbo
Finland

eller
enhoringen@enhoringen.net.